

LBRIS

We know
books

CRISTIAN FULAȘ
după plâns

LITERA
București

– Îți scrisăși?

– Nu.

În răspunsul ăsta, sec și fără nicio implicație, stau toate implicațiile. Suntem copii, pe la sfârșitul clasei a șaptea. Nu avem nici buletine, dar le așteptăm să vină. Le mai știi? Carnetele gri cu ceva pe ele, nicio dată nu îmi voi aminti ce era desenat pe ele. Stema? Mergem toți copiii acolo, la Miliție, cu mama sau cu tata de mână, așteptăm pe coridorul tăcut ca un mormânt pe care, din când în când, trece superior câte-un bărbat în uniformă gri. Apoi semnăm într-un registru mare și murdar, ne facem și noi buletin, intrăm în rândul lumii, de.

– Păi de ce, mă, nu îți scrisăși, Miti?

– Nu av'săi chef. Nu știu io, bă, ce e aia, cu engleza aia.

– Hai să ne luăm nește țigări de la nonstop.

Locuiesc într-un cartier din orașul pierdut în inima câmpiei, pierdut în toate sensurile. Cartierul e cel mai mic din oraș, are o singură stradă și vreo

câteva alei. Douăsprezece blocuri cu patru etaje, un univers pitic. Douăsprezece blocuri într-o enormă pădure preistorică parcă, un uriaș parc în care jucăm fotbal printre plopî. Câteva parcări cu câteva mașini, un șir de magazine: Loto, Alimentara, Bufet, Lapte, Aprozar. La atât se limitează economia de piață a cartierului. Ne ridicăm de pe banca din fața Alimentarei și din fața blocului meu, pornim către colțul străzii, colțul de la ieșirea din cartier. Fulgii plopilor, înnebunitori ca de obicei, roiesc în jurul nostru. E inevitabil să ajungi la un moment dat să ai fulgi de plopî și în chiloți, în ciorapi, în ochi. Câte un fulg, cel mai idiot din lume probabil, îți ajunge în gât. Și strănuți, așteptând momentul când fulgii dispar. Prin această ninsoare plecăm după țigări, încet, bătrânește chiar. Avem treispe ani și ceva, nu ne grăbim nicăieri. La colț, o dugheană de metal cu geamuri în partea din față și o ușiță în centru. Scot o hârtie de o mie de lei, nouă și foșnitoare.

– Săru-mâna. Șase țigări și două sucuri. Kiwi, și... Tu ce bei, mă?

– Cola beau, Cola.

Fata de la magazin scoate un pachet de Hollywood de sub tejghea, îl desface, extrage șase țigări din el. Huruitul dozatorului de suc, apoi. Un lichid verde și unul negru se scurg din duzele aburite ale aparatului, privirile noastre curg și ele în pahare. O lume lichidă, începutul tuturor lucrurilor, o metaforă

a dozatorului. Luăm paharele cu suc, reci, aburite. Senzația de rece e plăcută, Caracalul a început deja să se încingă. Privim lung boscheții din colțul cartierului, căutăm fără cuvinte unul după care să ne ascundem ca să fumăm. E un obicei urât, știm asta, ni s-a spus de atâtea ori, printre rotocoale de fum, că e un obicei urât. Fumătorii, părinții noștri, ne-au spus, fumând, că fumatul e un obicei cât se poate de urât și ne rup cu bătaia dacă ne apucăm. De asta probabil ne-am apucat. Căutăm deci un boschet, unul mare sub care să intrăm și să fumăm câte o țigară. Găsim. Intrăm sub bolta de frunze, ne așezăm pe pământul bătătorit de atâtea alții înaintea noastră: copiii fumători ai cartierului, fetele și băieții care se ascund seara aici și fac *lucrurile alea, mamă, să nu asculți la ei*. Scot cu importanță o brichetă roșie și semitransparentă din buzunar, îmi zgârii degetul, aprind țigara. Nu mai tușesc, am trecut de faza aia. Privesc tăcut capătul incandescent al țigării, mă uit la Miti cum tușește și mă simt superior, un adevărat bărbat. Miti e un uriaș al lumii noastre, are un metru optzeci și e numai mușchi, dar e cel mai leneș copil din Școala Generală nr. 2, cel mai leneș și mai copil din istoria orașului. Pe lângă el, vestitele personaje din căruță sunt amatori. Cel care a pus fabrica de pâine pe Strada Foamei și cimitirul pe Strada Învierii e un biet începător, până și vestiții șoferi de taxi, ăia cu accidentul de la singura intersecție cu

semafor, cea de deasupra pieței, sunt simpli amatori. Dar Miti e cel mai bun prieten al meu, nu iau în seamă inteligența lui debordantă. Fumăm amândoi, mergem la școală împreună și ne întoarcem împreună, umblăm prin parc amândoi, visăm la gagici tot amândoi. Părinții noștri sunt prieteni, avem chiar și niște rude în comun. El stă la casă, e norocos. Mama lui a avut noroc și s-a născut la oraș, a moștenit deci casa părinților. Părinții mei sunt amândoi de la țară. Au un apartament în Blocul 3. Și eu, și Miti avem video, facem schimb de casete și, când părinții sunt plecați, ne uităm împreună la filme porno închiriate de pe Pârâu, din centrul orașului. Eu am și calculator, un Cobra. Ne jucăm împreună River Raid și toți copiii din cartier mor de oftică, ei nu au cum să se joace așa ceva.

Fumăm câte două țigări, ne-am liniștit acum. E unșpe și mai avem mult până încep orele, la ora unu. Noi mergem după-amiază, așa s-a nimerit. Școala e mică, învățăm în două schimburi. Clasele I-IV dimineța, clasele V-VIII după-amiaza.

– Ce facem acu', bă?

– Dreacu' știe, hai pe Pârâu.

– Păi și acolo ce facem?

– Io știu...

Pornim filosofic spre centrul orașului. Traversăm drumul național, urmează coborârea. Cartierul nostru e pe un deal, centrul orașului e undeva mai jos.

Mergem spre vale fără niciun gând. Din direcția opusă apare Biță, un copil de vreo cînșpe ani de care tot orașul se teme. Stă într-o casă mare de lângă biserica Sfântu' Nicolae, e țigan și, evident, ne e frică de el. Pe poarta de fier a casei lui scrie, cu litere inegal desenate cu o pensulă de zugrav:

Efectuăm traspoarte la domiciliul clentului

Prea târziu să ne mai întoarcem în cartier, Biță ne-a văzut. Un zâmbet mare și luminos îi umple fața deloc luminoasă, slinoasă chiar.

– Ce faceți, băăăă? Hai să vă cinstesc.

Înghetăm. Ne privim ca două suflete arctice.

– Ăăăă, păi, noi ne duceam la școală.

– Dă-o, bă, dreacu' dă școală, ce dreacu' să faceți acoloșă? Hai coleașa la crâșmă, vă cinstesc io.

Știm că nu avem cum refuza, e clar că ne va bate. Măinile lui butucănoase și pline de bătăături ne privesc amenințător, știm că palma care se întinde spre salut poate și să lovească năprasnic, la primul impuls. Păsărelele cântă în copaci, șoarecii cu pene nu se opresc niciodată din ciripit. Câte o mașină trece pe deasupra capetelor noastre, cu umbra ei cu tot. Lângă noi, la câțiva pași, se aud zarurile zornăind în cutiile de table. Nu avem scăpare, va trebui să ne lăsăm cinstiți de Biță. Cărciuma e lângă noi, orele nu au început, e ca dracu'. Locul în care ne invită

e periculos, e un fel de cazinou al orașului și e plin de golani. Ne temem și să trecem pe acolo, mereu grăbim pasul, darmite să intrăm.

O apariție pune pauză așteptării lui Biță. Sâniile ei o preced, pasul îi e săltăreț și plin de importanță. Șuvițele blonde dansează în aerul zgomotos al primăverii, suntem hipnotizați. E toată numai țate, cele mai mari țate din școală. Și întoarce scârbită capul când trece pe lângă noi, nu merităm nici măcar o privire. Nu suntem demni nici măcar de atât. Cu răni deschise și înghețate în loc de suflete, intrăm așadar în locul pierzaniei noastre.

Ne așezăm la masa acoperită cu o foaie de geam, scoatem țigările, Biță scoate un pachet întreg și îl aruncă pe masă. Îi spunem că noi bem suc, pleacă la bar. Vine cu două sucuri și o sticlă de jumate de rom, le așază pe masă, sticla scoate un zgomot înflorător. Am nervii întinși, mi-e frică, dar e prima dată când intru aici și nu pot să-mi opresc privirea iscoditoare. Doi oameni joacă table la o masă din fundul cârciumii, atât. În rest, nu se întâmplă nimic. Probabil nu acum. Probabil noaptea. Sigur. Biță își toarnă rom în pahar, scoate un teanc de bani și îi numără.

– Fusai cu tata la o lucrare. Îmi dătu și mie douăj' dă mii. D-aia z'sai să vă cinstesc, că nu am cu cine bea. Haida, beți și voi ceva?

– Nu, că io nu beau.

– Haide, bă, să vezi ce bună e. Un păhărel n-a omorât pe nimenea.

Ne toarnă în pahare. Lichidul căcăniu curge ca orice apă, o apă murdară de data asta. M-aș fi așteptat la altceva. Ridică paharul:

– Să trăim, bă băieț'.

– Să trăim.

Sorb din pahar, mă înec brusc. Lichidul arde, e tare. Am mai băut bere și vin de la ai mei, câte o guriță în glumă, *hai, ia și tu că n-o să moară nimeni*. Dar nu așa; la crăsmă nu am mai băut. Mă simt important, sunt om mare chiar în secunda asta. Beau rom la crăsmă, așezat la masă. Am țigara aprinsă și scrumieră, nu sunt ascuns după niciun boschet sau gard. O importanță uriașă mi se strecoară în creier, importanța propriei persoane. Sunt om mare acum, beau și fumez în crăsmă cu un golan. Nu mi se poate întâmpla nimic, gata, am scăpat de copilărie. Pot muta munții din loc, pot face ce vreau eu pe lumea asta. În ordinea lucrurilor se strecoară un dumnezeu tăcut și ciudat, deloc bătrânul pictat pe pereții bisericilor, un dumnezeu care se ascunde în tăcere și zace acolo, o voce neștiută și necuvântătoare, un marasm cumplit, o amețală, un dumnezeu amețit, iată-l, se strecoară în pliurile cuvintelor: *Bă, dăsară vă duc la bagaboante. Adusără pă una blondă colo la Stoenesti, la căsuță, mergem p-acolo să o vedem și noi. Ceacă e bunăăăă, mamăăăă. Și vă dau io dă băut până atunci, să*

mă țin pe minte. Capul meu a început să fie străin de câteva minute, Biță îmi mai toarnă un pahar și viziunea blondă de la intrarea în crâșmă se suprapune cu o viziune a dansului într-un local de noapte. Sunt un vizionar, efectul acestei ape murdare e unul benefic. Nu îmi mai e frică, nu mai am emoții, privesc paharul prismatic ca pe un prieten drag și Miti mă privește cu ochi lacrimoși, calzi, are o privire și mai tâmpă ca de obicei. Și când ridicai doagele alea îmi plezni șara, rostește Biță în continuarea unor cuvinte pe care nu le-am auzit, și mă luă tata în brață și mă trozni tare, dă îmi revenii. Și uite așa reușii să încarc mașina, că altfel dăteam dă dracu'. Îl ascult, dar mintea mea e deja în altă parte. Mă și văd în localul plin de fum și de muzică, am trecut de atâtea ori pe lângă el cu mașina în drum spre mătușa, la țară. Acolo voi fi și mai bărbat, acolo mă voi desăvârși. Nu am răbdare, nu voi avea niciodată răbdare dacă totul mi se poate întâmpla într-o singură zi, vreau să se întâmple totul acum și să nu întârziem deloc.

Mă ridic, picioarele mele sunt corpuri străine, două, complet diferite de corpul meu real. Mă împletesc. Ajung la scări, le urc, văd veceul în fundul curții, blocurile mari din stânga, soarele care tronează între crengile copacilor de deasupra mea. Fac ce am de făcut, mă întorc, o altă sticlă a luat locul celei de dinainte. Continuitate. E un lichid verde în ea, altă specie de apă murdară deci, „Arctic“ scrie pe ea.

Beau și din asta, e răcoroasă și mult mai bună decât romul. Spun că nu mi-am scris, Biță râde, Miti mă privește uimit. Nu mi-am scris. Nu e vorba de nicio scrisoare aici, nu îmi scriu scrisori singur. Așa spunem noi despre temă, mi-am scris sau nu mi-am scris. Bealeaua zilelor noastre, scrisul. Noi, copiii de treispe ani din crâșmă, suntem blestemați să scriem, să ne scriem în fiecare zi, în fiecare oră, în fiecare secundă. E singura motivație a zilelor noastre scrisul acesta, singura justificare a zilei de mâine. E, uite că azi nu mi-am scris. Azi stau și beau în crâșmă, bărbat, și mi se rupe de scris. Nu vreau să aud nimic despre asta și îmi bag picioarele, ce sunt eu, mașină de scris? Ce treabă am eu cu temele alea? Mai beți, mă, ceva? Hai să băgăm nește beri, e răcoroase, se aude Biță. E nește lucruri acilea pă care voi nu le știți, e cum să bea. Să bea amestecat, să te ia mai repede. Că, dacă nu te îmbeți până te duci la pizde, nu ai făcut nimic, să duce dracu' totu'. D-aia o iau io dă dimineață cu beutura, că dacă o iau mai dincolo, trebe să beau repede și mă fac praf pă loc și dorm și iar n-am făcut nimica. Trebuie să știi să bei, băăă! Pumnul lui muncitoresc lovește masa, foaia de sticlă care sprijină băutura se crapă, nu-i nimic, să mai întâmplă, zice vocea din spatele barului. Te meras me, nu o să mă trăzvesc până mâine. Așa beat stau. Beat, beat până la dumnezău și 'napoi. Haida, beți. Să ne-mbătăm cruce. Prin geamul galben-opac al localului curge înăuntru o primăvară crudă, curg spre mine picioare de femei și haine de

toate culorile, curg raze în fascicul, curge lumea toată așa cum curge băutura în pahare, la infinit. Bag degetele în spuma din pahar, îmi desenez mustăți, îmi doresc să semăn cu un personaj de desene animate. Miti găjâie pe o voce străină: *Bă, ar trebui să mergem la școală, mă omoară tata cu bătaia dacă iar iau absențe. Hai dreacu' la școală.* Biță nu ne lasă să plecăm, că el cu cine bea, ce credem noi că facem acoloș?

Ne ridicăm, suntem aproape miriapozi, diferența dintre mersul vertical și cădere e doar o chestiune de noroc. Mă simt exact ca în jocurile mele de pe calculator, un personaj care trebuie manevrat ca să nu cadă în ceva groapă sau în apă și să-și piardă viața. Urc scările în patru labe, ies în soarele năucitor, fac o stângă bruscă și mă proptesc cu capul în perete. Cad acolo, pe stradă, Miti mă ridică râzând ca un bou, exact ca un bou. *Bă Miti, ești cel mai mare prost pe care îl cunosc eu.* Gura mea a rostit adevărul, acum eternitatea mă va ține minte. Un copil de treispe ani, deținătorul și girantul adevărului. Ne clătinăm spre școală, traversăm strada cu norocul orb al bețivilor, nimic nu ne atinge, intrăm în curtea școlii dansând, salutăm profesorii cu *Hai să trăiești, băăă, sau Săr-mânaaaa, tanti profaaa*, într-un final ajungem și pe terenul de sport, faimoși deja într-o lume în care nu cunoscuserăm faima. Mă prăbușesc într-un colț, zac pe ciment ca o cârpă udă, privesc lumea și văd totul alb-negru, la un moment dat îmi dau seama că sunt beat. Uite

ăsta e cuvântul – *beat*. L-am auzit de atâtea ori, deci așa e să fii beat? Straniu, nu mi-aș fi dat seama. Îmi aduc aminte de cartea furată de la tata din bibliotecă, *Martin Eden*, și ăla era beat destul de des. Sunt deci unul dintre personajele cărții, chiar cel principal, exact cum am învățat la ora de română. Scot o țigară ruptă din buzunar, o aprind, vomit brusc direct pe capul lui Miti. Doarme un somn vecin cu moartea, vomit pe el și nu simte nimic, apoi o mână de-a lui se mișcă încet și îi șterge capul, capul lui mare de cimpanzeu cu ochi închiși, Miti e primul cimpanzeu care visează beat. Râd, râd în hohote, sunt cel mai tare din lumea asta, când mă fac mare, o să fiu scriitor. Îmi trece prin minte palma dată de profu' de fizică, pe coridor, acum ar trebui să mă duc și să îl pocnesc. Un lanț de furnici urcă pe piciorul meu, mă tem de ele, mă tăvălesc, încep brusc să plâng și să urlu, mă târăsc pe teren și îi rog pe ceilalți copii să le ia de pe mine, sunt nebun de frică. Îmi trece brusc, mă întorc târâș lângă Miti, totul e bine acum, sunt un viteaz, am scăpat de atacul furnicilor. O mână mare și păroasă vine spre mine, sunt ridicat de pe ciment ca un sac plin cu frică, sunt dus mai mult târâș în birou la director. Fețe severe mă judecă, ochelari sunt ațintiți asupra mea, voi fi pedepsit, mi se va scădea nota la purtare, *Noi de-abia așteptăm să vină părinții tăi, să vedem ce e de făcut cu tine, ești o rușine pentru această instituție de învățământ, tocmai tu, fiu de cadru didactic, care ar trebui*